

A Mágus

Negyvenegy év, 1700 mérkőzés a Tanárképző kispadján

Miskolczi Józseffel, a magyar labdarúgás egyik legendás alakjával, az SZTE Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar Matematikai Tanszékének nyugalmazott főiskolai docensével, a Tanárképző „örökös” edzőjével beszélgettünk, akit a SZEGEDma.hu internetes újság 2010-ben „A szegedi labdarúgás díszpolgára” címmel ismert el.

– Ebben a mai magyar edzők-ringőben szinte felfoghatatlan, hogy 41 éve megszakítás nélkül ül egy csapat kispadján. Mi szükségeltetik ehhez? Mi a titok?

– Az egyik támpont mindenképpen, hogy világszerte szerettem játszani, gyerekkoromban minden adandó lehetőséget kihasználtam a sportolásra. Többek közt úsztam, korcsolyáztam, jégkorongoztam, pingpongoztam és természetesen

fociztam. Az asztalitenisz például annyira jól ment, hogy Berczik Zoltánt hatszoros Európa-bajnok asztaliteniszestőt – aki a gyulai általános iskolában volt osztálytársam – többször is megvertem. Később, Szegeden, a főiskolás éveim alatt nagyon szigorúan vették a tanulást, így nem volt sok szabadidőm. Esténként, kikapcsolódásként sakkoztam, sőt egy hónapig kézilabdáztam is, de egyszer úgy orra vágta, hogy elment a kedvem az

Miskolczi József négy évtized alatt csupán három mérkőzésről hiányzott

egésztől. A sakkban is ügyes voltam, csalogattak is, mondták, hogy vegyem komolyabban, végül mesterjelöltségig vittem.

– És a futball?

– A foci volt és persze most is a legkedvesebb sportom, Gyulán a DAC-ífiben futballoztam, mielőtt idekerültem Szegedre. Anno nem lehettem ügyetlen gyerek, mert ugye ismert az a focicsapat-elosztási módi, amikor a két kapitány választ, engem mindig az elején választottak. Őszintén megmondom: az asztalitenisz és a sakk is csábított, de véletlenszerűen a labdarúgásnál kötöttem ki. S akkor visszakanyarodnék az előző kérdésre, erre a bizonyos 41 évre, amelynek lényege a kitarítás. Ezt gyerekkoromból hoztam, régen kitartóbbak voltak az emberek, azokat becsülték, akik nem repkedtek össze-vissza. Ugyanakkor nagyon sokat köszönhetek a biztos családi háttérnek és azoknak az embereknek a főiskolán, akik a futball mellett tartottak. Szóval nincs nagy titok.

– Számos jó nevű játékos fordult meg az egyetemi, főiskolai éve alatt a Tanárképzőben, ami fénykorában a „megye egy” rettegett csapata volt. Visszagondolva, melyik együttese volt a legerősebb? Kik fémjelezték azt a gárdát?

– A legjobb csapat egyértelműen az, amelyik megnyerte 1981-ben a „megye kettőt”. Utána tíz évig voltunk a megyei első osztályban, 1992-ben estünk ki, amit azóta is nagyon sajnállok. A bajnokság legjobbjai: Nyári, Protity, Péntes, Bánáti, Vas, Szendrődi, Léber és Bujdosó voltak.

– **A több mint négy évtizedes edzői karrierje során több száz játékos fordult meg a csapatában. Kérem, állítsa össze a Tanárképző All Start!**

– Azokból a játékosokból állítom össze, akik le voltak igazolva hozzám! Zsirai – Agócs, Protity, Miskolczi, Péntes – Léber, Kálmán, Paksi, Bischoff – Balogh Gy., Vas F. Cserék: Bernáth, Brinszky, Litauszki, Sümeghy, Tóth Gy. Ehhez ki kellett kapcsolnom a szívem!

– **Ön matematikus, tehát biztosan vezet statisztikát. Egész pontosan hány meccsen ült a Tanárképző kispadján?**

– Hat évvel ezelőtt én és segítőtársaim összeszámoltuk, akkor volt meg az 1500-adik, ez egy pontos és megbízható szám. 2010. június 17-én jártam durván 1700 körül.

– **Hány meccsről hiányzott?**

– Mindössze háromról. Az első még 1969-ben történt, ekkor keresztapa lettem, a másik kettőről temetés miatt, édesanyámat és édesapámat temettük.

– **Ilyet nem szabad kérdezni, de árulja már el, hogy ki volt a kedvenc játékosa!**

– Kedvencem biztosan nem volt. Sok olyan játékosom volt, aki szimpatikus volt a pályán belül, és sok, aki a pályán kívül, de természetesen létezett ennek az egyvelege is. Mindenekelőtt azokat a játékosokat kedveltem, akik teljesítettek, de legjobb az, amikor egy igazi megszállott a játékos. Akadt például olyan, aki rokonszenvesen viselkedett, de háromszor is elzavartam, mert lusta volt. Hogy számomra milyen az ideális játékos? Nálam mindenképpen zakatolni, gürizni kell, egyszerűen fel kell szántani a pályát, ehhez meg erőnlét kell. Az erő mit sem ér, ha nincs technikai tudás és a mai modern futballban elengedhetetlen a gyorsaság. Nem oly régen rendezték a Tottenham Hotspur – Internazionale Bajnokok Ligája-mérkőzést. Az valami elképesztő volt, amit a hazai csapat balszélsője, Gareth Bale a 90. percben művelt. Labdával a gyorsabbnál is

gyorsabban száguldott, majd pontosan centerezett, a csatárnak már nem volt nehéz gólt rúgnia. Ez bizony a futball magasiskolája!

– **Megtenné, hogy kiemel egy emlékezetes meccset a sok közül?**

– Nehezett kér, mert nagyon sok izgalmas, érdekes meccsen, rangadón dirigálhattam a Tanárképzőt. Kitörölhetetlen emlék, amikor 1981-ben megnyertük Szegváron a megyei másodosztályt, s utána együtt ünnepeltünk a fiúkkal. Emlékszem, Vas Feri NB I-es játékos volt, de nagyon tudott lelkesedni, örülni a bajnoki címnek. A nyolcvanas években többnyire a „megye egyben” játszott a Makó, a Csongrád és a Szentés, tehát rettentően erősnek számított ez az osztály. Ezekkel a csapatokkal kiélezett meccseket vívtunk, és mindig külön örömeinkre szolgált legyőzni őket, mert erősebbek voltak. Hirtelen beugrik két nulla nullás eredmény a Szentesi Kinizsi ellen, amit a jól megválasztott taktikának köszönhattunk. Jobbak voltak nálunk, így kitaláltam, hogy négy hátvéddel és egy söprögötővel állunk fel. Meg is lett az eredménye, lehoztuk a meccset kapott gól nélkül. Továbbá ilyen aranyos emlék az a bajnoki idény, amikor oda-vissza vertük a Makót, ha jól emlékszem, itthon 2-0-ra, idegenben pedig 1-0-ra.

– **Legendásak az edzői húzásai, az előbb már említett egyet. Mondjon még a taktikai repertoárból!**

– Mindig alaposan felkészültem az aktuális ellenfelünkből, ehhez igazítottam a taktikát, majd megkezdtem a megfelelő embereket. Egyébként sok minden attól függött, hogy éppen mi volt a divatos játérendszer. Ugye a futballban folyamatosan változott a különböző posztokon játszó játékosok száma. Egyszerű példával illusztrálva: az ötvenes években öt csatárral rohamoztak az együttesek, majd négygyel, aztán hárommal, és így tovább haladva a kilencvenes évekig. Érdekes és bevett figuránk volt a háromcsatáros korszakban, hogy két szélső támadóval játszottam center, más néven középcsatár nélkül. Ezzel a húzással az ellenfél belső védői lazábbra vették, mondhatni el-

A tanár úr legendás taktikai húzásaival mindig meglepí az ellenfeleket

tattam őket, és a megfelelő pillanatban vagy az egyik szélső lett center, vagy valamelyik középpályás feltolódott nagy zavart okozva.

– **Az egyik alkalommal négy gólt rúgott az egyik játékosa, ám a következő meccsen nem játszat-ta, mert a valószínűségi számítás szerint még egyszer nem mehet neki ilyen jól. Ez igaz?**

– Nem, ezt az egyik újság elferdítette, nem a valószínűségi számítás miatt hagytam ki, hanem azért, mert lusta volt, ami megengedhetetlen. Kényszerből tettem be a csapatba, mert elfogytak a csatárim, igaz, hogy gólozott, de semmit nem futott, így a következő erőpróban nem vettem be. S ha már valószínűségi számítás, a matematikát nem nagyon lehet belevinni a futballba, annál inkább a logikát és a gondolkodást, amit én meg is teszek.

– **Meddig csinálja még?**

– Nem szeretnék még visszavonulni, engem ez élet, különben az egyetemen is még óraadó vagyok. A feleségem kilenc éve hunyt el, a foci és a matematika tölti ki az életem.

■ **Dlusztus T. Imre**